

[Ole Bjørn Kraft.]

Planer for Lufbeskyttelsen gik deres Gang, have iværksat Arbejdet, saaledes at han i September 1938 vilde have været helt anderledes gunstigt stillet; thi da vilde han have haft sit Hjælpemandskab delvis uddannet, da vilde han have haft en lang Række Foranstaltninger gennemført, som kunde have forhindret, at han kom i den vanskelige og pinlige Situation, som han befandt sig i i disse Dage.

Alle ved, at Luftværnsforeningens Præsident, Professor S. P. L. Sørensen, har gjort et overmaade stort Arbejde i alle disse Spørgsmaal, og at han har gjort det uden politiske Bagtanker, udelukkende ud fra sin store og varme Interesse for denne Sag, en Interesse, som Ministeren sikkert vil være rede til at anerkende og takke Professor Sørensen for, at han har vist i alle disse Aar og vist under de uhyre vanskelige Arbejdsvilkaar, det har jeg Lov til at sige, som Indenrigsminister Dahlggaard har givet ham, fordi Ministeren stadig har ladet Tiden hengaa og gjort det nødvendigt for Professor Sørensen Gang paa Gang at rette Anmodninger til Ministeren om nu at foretage det ene og det andet. Men Præsidenten for Luftværnsforeningen siger om den Plan, jeg her har talt om, at der nu altsaa foreligger en for hele Landet beregnet, i store, men overskuelige Træk formet Forslag, paa Grundlag af hvilket Ordninger og Foranstaltninger til Civilbefolkningens Beskyttelse kan bygges op eller i hvert Fald tages op til Drøftelse.

Denne Plan forelaa i April 1936, og den deler Byerne i de saakaldte A-Byer, B-Byer og C-Byer, en Inddeling efter den Fare, de forskellige Byer kunde være udsat for. Ministeren retter da ogsaa nogle Maaneder senere, den 30. Juni 1936, en Henvendelse til A-Byerne, om de vil udarbejde Beskyttelsesplaner. Han giver dem ingen Retningslinier med paa Vejen, han sender dem ikke den Plan, jeg her har talt om, til Vejledning, han siger ikke, hvordan Udgifterne skal fordeles mellem Kommuner og Stat, han sender bare en Skrivelse til disse Byer og siger: Vil I nu komme med nogle Beskyttelsesplaner. Han giver dem kun Gaskommissionens Betænkning til Hjælp. Det er naturligvis næsten umuligt for disse Byer at imødekomme Ministerens Opfordring, og der er da ogsaa kun tre Byer, nemlig Aarhus, Vejle og Kolding, der indsender Planer. Disse Planer kommer allerede Ministeren i Hænde i 1937, og det er altsaa disse Kommunalbestyrelsers Besvarelse af en Henstilling, som er kommet

fra Ministeren selv. Mon det længere forbauser nogen i denne Sal, at ingen af disse Planer endnu er godkendt? Indkomme i 1937 hviler de endnu i Oktober 1938 i Ministeriets Skuffer.

Ministeren svarer, at han vil afvente Københavns Betænkning. Københavns Betænkning er færdig, saa vidt jeg ved, den 17. December 1937; den kommer først Ministeren i Hænde i Januar eller Februar Maaned, saa gaar der en Del Tid, og saa kræver Ministeren pludselig en ny Lov. Da han har faaet denne nye Lov, gaar der igen nogle Maaneder, og i August beder Ministeren Københavns Kommune, om den nu vil udarbejde en Detailplan til hans Godkendelse. Endnu den Dag i Dag, efter at disse Aar er forløbet, foreligger der ingen Godkendelse af nogen Plan, hverken med Hensyn til A-Byerne eller med Hensyn til København.

Men lad mig tilføje, at A-Byerne jo kun er 9 Byer, B-Byerne er 12 Byer og C-Byerne er 21 Byer. Med Hensyn til B- og C-Byerne har Ministeren endnu overhovedet ikke truffet nogen Beslutning, om de skal have Luftværnsforanstaltninger eller ikke. Og det er ikke, fordi han ikke ved, at det er et Problem, som interesserer, heller ikke fordi han ikke selv har ment, at han burde beskæftige sig med det, for den 13. Oktober 1936 lover Ministeren, at om faa Dage skal der komme en Afgørelse med Hensyn til B- og C-Byerne. Der er nu gaaet to fulde Aar, og der foreligger stadig ikke nogen Godkendelse fra Ministeren med Hensyn til B- og C-Byerne — den Godkendelse, som han paa det Tidspunkt lovede skulde foreligge om faa Dage.

Hvis Ministeren havde anvendt en anden Fremgangsmaade, den, at han havde givet de store Retningslinier for, hvordan Arbejdet skulde tilrettelægges i de forskellige Byer, saa havde det været muligt paa Basis af den Plan fra Luftværnsforeningen, som jeg har omtalt, at begynde Uddannelsen af Hjælpepersonale, at tilrettelægge Mørlægningsøvelser, at anskaffe Materiel, med andre Ord at faa hele Arbejdet i Gang. Men det har Ministeren ikke villet, han har hele Tiden villet vente paa København, han har ikke villet træffe nogen Beslutning om B- og C-Byerne, og han har ikke godkendt en eneste Plan fra nogen af de Byer, som alle er enige om skal have Luftværnsforanstaltninger.

Det kan man ikke kalde en Administration af en saadan Karakter, at Ministeren har Lov til at staa op her og rose sig og sige, at det er urimeligt, at han bliver spurgt, om noget er forsømt, for der er